

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/113/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116220477
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116220477.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Diany Vlčkovej, v právnej veci žalobcu: G. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, H., právne zastúpený JUDr. Ambrózom Motykom, so sídlom advokátskej kancelárie Námestie SNP 7, Stropkov, proti žalovanému: Provident Financial, s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 49, Bratislava, IČO: 35 805 731, právne zastúpený De minimis, spol. s r.o., so sídlom Lovinského 22, Bratislava, IČO: 36 868 949, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 30,37 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/108/2016 - 93 zo dňa 02.06.2017, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I. Obsah napadnutého rozhodnutia

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 30,37 eur. Nárok odôvodnil tým, že dňa 29.12.2010 uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 320,- Eur, s ročnou úrokovou sadzbou 23,80% a administratívnym poplatkom 45,76,- eur. Zároveň došlo k uzavretiu zmluvy o zabezpečení splátok úveru, na základe ktorej mal žalobca zaplatiť žalovanému 164,80 eur ako odmenu za službu spočívajúcu v preberaní splátok. V žalobe poukázal na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., a to termín konečnej splatnosti. V dôsledku tejto absencie tejto obsahovej náležitosti je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalobca zaplatil 350,37 eur, vzniklo na strane bezdôvodné obohatenie vo výške 30,37 eur.

2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie uviedol, že sporové strany uzavreli dňa 29.12.2010 formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. vo výške 320,- eur, za administratívny poplatok vo výške 45,76 eur, s dohodnutou úrokovou sadzbou 23,80% ročne a RPMN vo výške 69,34%. V ten istý deň sporové strany uzavreli zmluvu o zabezpečení splátok, ktorou sa žalovaný zaviazal, že za odmenu vo výške 164,80 eur bude počas platnosti zmluvy pravidelne poskytovať službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti, určenej na úhradu splátok. Podľa karty splátok žalobca celkovo zaplatil žalovanému sumu 350,37 eur, pričom posledná úhrada bola dňa 02.02.2011 vo výške 300,03 eur.

3. Prejudiciálne súd prvej inštancie posudzoval či poskytnutý úver možno považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. Uviedol, že nemožno termín konečnej splatnosti nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných týždenných splátkach. Počet splátok je ďalšou obsahovou náležitosťou zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., preto

zákonodarca nemohol mať na mysli pri stanovení doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti počet splátok. Žalobca by teda mal žalovanému vrátiť len sumu poskytnutého úveru, t.j. 320,- eur.

4. V žalobe sa žalobca nezaoberal zmluvou o zabezpečení splátok a nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia odôvodnil výlučne zákonnými ustanoveniami v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Odmenu za poskytnutie služby je potrebné výrazne redukovať vzhľadom na predčasné ukončenie zmluvy, a to na sumu 18,31 eur, čo znamená, že bezdôvodné obohatenie žalovaného predstavuje rozdiel súm 350,37 eur a 338,31 eur.

5. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, ktorá bola vznesená dôvodne. Tak objektívna, ako aj subjektívna premlčacia lehota začala plynúť odo dňa 02.02.2011, teda odo dňa poslednej úhrady žalobcu. Je nemysliteľné, aby súd akceptoval názor o plynutí dvojročnej subjektívnej lehoty od septembra 2016, kedy sa žalobca údajne dozvedel o bezdôvodnom obohatení na základe právnej analýzy od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, teda po 5 rokoch. Uplatnený nárok súd považoval za premlčaný aj v dôsledku uplynutia objektívnej premlčacej lehoty. Dôkazné bremeno o úmysle žalovaného obohatiť sa na úkor žalobcu, bolo na žalobcovi. Pri posúdení objektívnej dĺžky premlčacej lehoty súd uviedol, že pri uvedení termínu konečnej splatnosti úveru nie je súdny prax jednotná. Niektoré súdy považujú za postačujúce uvedenie počtu týždňov. Pokiaľ súdy pripúšťajú spomínaný výklad, nemožno dospieť k záveru, že žalovaný sa úmyselne dopustil konania, ktorým sa bezdôvodne obohatil. Žalobca v tomto smere neprodukoval žiaden dôkaz, preto súd vychádzal z trojročnej objektívnej premlčacej lehoty. Žaloba bola podaná dňa 07.10.2016, preto ju súd z dôvodu premlčania uplatneného nároku zamietol.

6. V súvislosti so žalobou o neprijateľnú zmluvnú podmienku súd uviedol, že žalobu o určenie právnej skutočnosti možno podať, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Žalobca by musel uviesť o aký predpis sa jedná. Príslušná zmluva medzi sporovými stranami bola ukončená ešte v roku 2011 dohodnutým vzájomným plnením. Po ukončení zmluvy zanikajú práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z príslušnej zmluvy, a teda nemôže už dochádzať k porušeniu práv a povinností, ustanovených predpismi s cieľom ochrany spotrebiteľa.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V konaní bol úspešný žalovaný, preto mu súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania. Súd nezistil žiaden dôvod na aplikáciu ust. § 257 Civilného sporového poriadku.

II. Obsah odvolania žalobcu

1. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal právne závery súdu prvej inštancie o uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty. Uviedol, že žalobca nemá právnické vzdelanie ani ekonomické vzdelanie a ako priemerný spotrebiteľ nemal ani tušenie o tom, že existuje dôvod, pre ktorý je nevyhnutné považovať celkové náklady spotrebiteľského úveru za neplatné. V dobrej viere a dôvodne očakával, že žalovaný ako profesionál na finančnom trhu koná so znalosťou možného a dovoleného, čo by zodpovedalo jeho poctivému prístupu v podnikaní. Súd tvrdil, že nie sú relevantné právne znalosti žalobcu, ale vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť bezdôvodné obohatenie. Súd stotožnil začiatok plynutia subjektívnej lehoty so začiatkom plynutia objektívnej lehoty. Takýto právny záver súdu je neudržateľný, pretože napriek jasnému zákonnému vymedzeniu vytvoril súd jedinou subjektívno-objektívnu premlčaciu lehotu. Žalobca sa o dôvodoch neplatnosti celkových nákladov dozvedel najskôr v septembri roku 2016 od spotrebiteľského združenia. Žalobca namietal aj právne závery súdu o dĺžke trvania objektívnej premlčacej lehoty. Súd žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo v konaní žalovaného nevidel ani len nepriamy úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalobca priamo v žalobe poukázal na nesplnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Následne vo vyjadrení zo dňa 19.05.2017 poukázal na klamanie spotrebiteľa pri uvádzaní nesprávnej výšky RPMN, skutočná RPMN je na extrémnej úrovni 317,24%. Žalobca pritom poukázal na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove a rozsudok Krajského súdu v Žiline. Súd prvej inštancie na pojednávaní zo dňa 02.06.2017 uznesením nepripustil zmenu žaloby o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Takýmto nesprávnym postupom znemožnil žalobcovi realizáciu jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zistenie skutočnosti či spotrebiteľská zmluva obsahovala neprijateľnú zmluvnú podmienku má zásadný vplyv na posúdenie vznesenej námietky premlčania žalovanou stranou. Pripustenie zmeny žaloby vyplývalo zo skutkového

stavu popísaného priamo v žalobe, ako aj v podaní zo dňa 19.05.2017. K právnomu posúdeniu administratívneho poplatku uviedol, že táto zmluvná podmienka je podľa generálnej klauzuly ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľná, a z tohto dôvodu podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ za bližšie neurčené, fiktívne a neuskutočnené služby musí zaplatiť neprímeraný poplatok vo výške 45,76 eur, ktorý prevyšuje aj úroky za poskytnutie celého úveru. Zmluvná podmienka predstavuje plnenie, ktoré nie je v záujme spotrebiteľa, výhradne slúži potrebám žalovaného, ktorý predstiera imaginárne garantované plnenie v súvislosti s poskytnutím úveru. Umelo znižuje úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, čím sa jeho produkt stáva pre spotrebiteľa atraktívnejším. Zmluva o zabezpečení splátok úveru je napriek svojmu zavádzajúcemu názvu zmluvou, ktorá zakladá povinnosť obchodného zástupcu osobne vyberať týždenné splátky za poskytnutý úver primárne v domácnosti dlžníka alebo na inom dohodnutom mieste. Táto služba je poskytovaná za odplatu vo výške 51,5% z poskytnutej istiny úveru. Poplatok za zabezpečenie splátok je neprijateľný, pretože je netransparentný, neurčitý a neprímerane navyšuje náklady na doplnkovú službu spojenú s hotovostným inkasovaním splátok. Navyše žalovaný nezahrnutím tohto poplatku obchádza správny výpočet RPMN, čím dochádza ku klamaniu spotrebiteľa a nekalej obchodnej praktike. K náhrade trov konania uviedol, že aj napriek dôvodom hodným osobitného zreteľa bol žalobca zaviazaný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100%. Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, prípadne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Zotrvával na svojich písomných podaniach a prednesoch uvedených v konaní pred súdom prvej inštancie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúca vedomosť o skutkových okolnostiach, ktoré žalobcovi boli v čase uzavretia predmetných zmlúv dobre známe. Poznal obsah zmlúv ako aj osobu, v prospech ktorej bude plniť, vedel na základe čoho plní, a práve to sú rozhodujúce skutkové okolnosti. K prehláseniu združenia HOOS žalovaný uviedol, že ide o vzorové prehlásenia, ktoré toto združenie opakovane vydáva pre účely súdnych konaní, kde žaloby pripravilo práve združenie HOOS a až následne sa dohodlo s niektorými právnymi zástupcami a dané spisy s už podanými žalobami im „postúpilo“. Združenie HOOS nemá žiadne oprávnenie poskytovať právne služby, vrátane právneho poradenstva, preto postavenie tejto právnickej osoby je rovnaké ako postavenie žalobcu a jeho právne názory či právne vedomie nie je v ničom závažnejšie ako právne vedomie žalobcu či akejkolvek inej osoby. K začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby žalovaný uviedol, že ani samotný žalobca nikdy netvrdil, že by akúkoľvek skutkovú, nie právnu, okolnosť potrebnú pre uplatnenie jeho nároku nepoznal alebo, že by sa ju dozvedel až niekedy neskôr. Súd prvej inštancie riadne vykonal dokazovanie, pričom medzi stranami vôbec neboli sporné rozhodujúce skutkové okolnosti tohto prípadu, týkajúca sa posúdenia otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, ktoré dokonca vyplývali zo samotnej žaloby a dôkazov, k nej priloženým, preto akékoľvek výčitky žalobcu v tomto smere nie sú absolútne na mieste. K plynutiu objektívnej premlčacej doby žalovaný poznamenal, že úmysel sa nepreukazuje statusom zmluvnej strany v konkrétnom zmluvnom vzťahu. Posúdenie otázky úmyslu musí vychádzať z vykonaného dokazovania, ktoré sa netýka len konania samotného, ale vôľovej zložky, pričom žalobca vyvodzuje svoje závery o úmysle z obsahu predmetných zmlúv a statusu žalovaného, t.j. podnikateľa - dodávateľa. Uvedené však nemá s dokazovaním úmyslu nič spoločné. Žalobca nepredložil jediný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že žalovaný 29.12.2010 vedel, že jeho zmluvné formuláre nie sú v súlade so zákonom. Žalobca dôkazné bremeno, ktoré ho v tomto prípade zaťažovalo, neunesol. Predmetom odvolacieho konania nie je právoplatné uznesenie o zamietnutí návrhu na zmenu žaloby, preto je nadbytočné sa vôbec k tejto argumentácii žalobcu vyjadrovať. Súd prvej inštancie sa správne zaoberal primárne otázkou premlčania a keďže uplatnený nárok posúdil ako premlčaný, nebol dôvod sa zaoberať rozborom jednotlivých zmlúv. Uvedené by nijak nedokázalo zmeniť výrok rozhodnutia, ktorý musí vychádzať z petitu, byť v súlade so zákonom a skutkovým stavom, slúžiť reálnym potrebám a nie akademickým diskusiám. Žalobca v konaní nepreukázal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa nepreukázal. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a žalovanému priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

3. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa žalobca písomne nevyjadril.

III. Hodnotenie odvolacieho súdu

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok ďalej len C.s.p.) v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 C.s.p., vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 C.s.p., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že sú splnené podmienky na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

2. Z obsahu spisu je zrejmé, že medzi sporovými stranami došlo dňa 29.12.2010 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX. Predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaná vystupovala v postavení dodávateľa, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa ako spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Okrem aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách sa na predmetný vzťah budú aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ako aj ďalšie právne predpisy upravujúce ochranu spotrebiteľov.

3. Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru, podľa ktorého predmetom sporu bol len nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere a nie aj zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 30,37 Eur, ktoré malo žalovanému vzniknúť v súvislosti s uzatvorením dvoch zmlúv so žalobkyňou dňa 29.12.2010, a to zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Žalobkyňa sa tak nepochybne domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého z oboch týchto právnych úkonov.

4. Vo veci sa síce správne dospelo k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, ako jednu z podstatných náležitostí zmluvy o úvere vyžadovanú ustanovením § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, avšak z tohto zistenia vo vzťahu k žalovaným vznesenej námietke premĺčania neboli vyvodené tomu zodpovedajúce závery.

5. Čo sa týka konštatovania, podľa ktorého pri posudzovaní dĺžky objektívnej premĺčacej doby je potrebné rozlišovať o aký nedostatok zmluvy spôsobujúci vznik bezdôvodného obohatenia ide, toto je nezrozumiteľné. Podľa prvoinštančného súdu je rozdiel ak veriteľ neuvedie v zmluve vôbec niektorú povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona, pri ktorej objektívne nie je spochybniteľný jej nedostatok a iné je ak subjektívne môže sa vyjadrenie určitej náležitosti zmluvy vykladať rôzne. O takýto prípad ide aj pri náležitosti týkajúcej sa konečnej splatnosti úveru. V odôvodnení rozsudku však súd prvej inštancie konštatuje, že zmluva konečnú splatnosť úveru neobsahuje a poskytnutý úver sa musí posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov.

6. V čase uzavretia zmluvy o úvere účinný osobitný právny predpis a to zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 upravoval osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Toto ustanovenie obsahovo rozsiahle nie je a medzi náležitosťami zmluvy uvádza i termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Táto náležitosť je tak významná, že s jej neuvedením zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 11 ods. 1 písm. a/ spájal sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

7. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzavretia zmluvy platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Táto zákonom vyžadovaná osobitná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržaná nebola. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy bez uvedenia konečnej splatnosti spotrebiteľského

úveru a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Záver o potrebe aplikácie trojročnej objektívnej premlčacej doby upravenej v ustanovení § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

8. Nie je možné stotožniť sa so záverom o začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) odo dňa úhrady poslednej splátky žalobkyňou dňa 02.02.2011. Čo sa týka práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia toto podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného, týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

9. V súvislosti s posudzovaním behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa vstupovala do zmluvného vzťahu so žalovaným ako so subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov v dobrej viere, že žalovaným predložená a vopred pripravená zmluva bude obsahovať všetky náležitosti vyžadované v tom čase účinným zákonom č. 129/2010 Z. z.. V čase úhrady poslednej splátky žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka bez právnického alebo ekonomického vzdelania nemohla ani len predpokladať, že žalovanému uhrádzala aj peňažné plnenia, na ktoré mu zákonný nárok nevznikol. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel (bez ohľadu na to, že pri vynaložení všetkého úsilia sa mohol dozvedieť skôr), že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto bezdôvodné obohatenie získal. O vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa žalobkyňa podľa vlastného vyjadrenia dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v mesiaci september roku 2016. K tomuto svojmu vyjadreniu predložila aj prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 31.3.2017 (č.l. 37 spisu). Žaloba bola podaná dňa 07.10.2016, teda v rámci subjektívnej premlčacej doby.

10. z týchto dôvodov odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Po vrátení spisu bude úlohou súdu prvej inštancie pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania vychádzať z 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby a 2 - ročnej subjektívnej premlčacej doby, počítanej od septembra 2016, kedy sa žalobkyňa dozvedela o relevantných skutkových okolnostiach pre podanie žaloby a teda o skutku nie zo zmluvy, ale o skutku z porušenia práva a teda o všetkých skutkových zložkách bezdôvodného obohatenia.

12. Ak následne uplatnený nárok žalobkyňou súd prvej inštancie posúdi ako opodstatnený, bude musieť rozhodnúť o neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere ohľadom administratívneho poplatku a v zmluve o zabezpečení splátky úveru ohľadom odmeny za dohodnutú službu napriek tomu, že v tejto časti zmenu žaloby nepripustil. Platí totiž ustanovenie § 298 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahraďiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve, alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

13. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 C.s.p., v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).